

af Loven for 1894 men vilde oppebie en Statistik for 1895—96, saa havde man nemlig en Statistik for det første Femaar af Lovens Virksomhed, og da vilde man anse Tiden for moden til Gennemførelsen af Reformen i den gældende Lovgivning. I Henhold hertil ventede vort Parti, at de 7 Medlemmer af Flertallet, da Statistikken for det første Femaar forelaa, vilde have forelagt et Reformforslag, men det skete ikke. Vi havde fra vor Side i mange Aar beskæftiget os med dette Forslag, anstillet Undersøgelser og Overvejelser og satte da Fart paa vort Arbejde. Vi naaede i Foraaret at kunne fremlægge det Forslag, som Medlemmerne kende.

Jeg er sikker paa, at de Medlemmer, der tidligere have fremsat Forslag, staa paa det samme Standpunkt nu, og jeg vil derfor sige til den højtærede Indenrigsminister, at hans Appel til Flertallet om at gaa med til at tilvejebringe en Alderdomsforsørgelseslov, vistnok ogsaa vil medføre, at vi faa en Lov, der i hvert Fald i mangt og meget vil komme til at pege i samme Retning som det Lovforslag, vi i disse Dage behandle. Det kan ikke være anderledes. Vort Lovforslag minder jo i mangt og meget om det Forslag, der i sin Tid fremkom fra Berg og Hørup, der den Gang var i Mindretal, og som blev afvist af det daværende Flertal. De Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) vise ogsaa, at der er en enstemmig Misfornøjelse med den gældende Alderdomslov, og ville alle de Kræfter, der ere her i Salen, samle sig om nu for Alvor at tage fat, haaber jeg, og denne Forhandling er Vidnesbyrd derom, at vi ville naa et nogenlunde tilfredsstillende Resultat i hvert Fald. Hvorledes det vil gaa i det andet Ting, ja, derom vide vi jo intet, men vi have Vidnesbyrd om, at naar dette Tings Flertal har rejst en Sag med Alvor og Kraft og holdt den fast Aar efter Aar, er det tilsidst ogsaa muligt gennem den offentlige Mening at paavirke det andet Tings Flertal, saa at der i hvert Fald kommer noget frem. Vi saa det med Skoleloven og Landarbejderloven i Fjor.

Den højtærede Indenrigsminister kunde jo, som sagt, ikke røre væsentligt ved vor Statistik, ikke indvende noget væsentligt imod den, men han sagde: Jeg frygter de sociale Virkninger af dette Lovforslag, hvis det bliver ophøjet til Lov. Der vilde der ved fremkomme saa store Tal, at man maatte vige tilbage derfor. Ja, det er den Indvending, vi altid høre fra Regerings-

bordet og ogsaa fra andre Sider, at vore Lovforslag, de socialdemokratiske Lovforslag, ere saa vidtgaaende, kræve saa store Midler, at det er ganske umuligt at imødekomme dem. Det er den gamle Indvending; men vi have dog i Dag hørt den i langt svagere Form, i en langt urbanere Tone og med større Anerkendelse af dette Lovforslag, end vi tidligere have været vant til. Derover glæde vi os, men paa den anden Side maa vi stadig hævde, at de finansielle Indvendinger mod vore Lovforslag ere uberettigede. Der fremkom ogsaa forleden Dag, da Børnebespisningsloven var til Forhandling, finansielle Indvendinger fra den højtærede Ministers Side. Det vilde være store Midler, der udkrævedes, sagde han, og han var saa snild at regne det ud pr. Tønde Hartkorn, hvilket nok kunde kyse enkelte Medlemmer, og de store Tal, han fremsatte i Dag, kunde jo maaske ogsaa skræmme adskillige vaklende Sjæle. Men jeg vil sige, at er det en Kendsgerning, at der er 52,000 Børn, der trænge til Mad, er det en Kendsgerning, at der er gamle Folk, som ikke have det nødvendige til deres Alderdomsunderhold, saa er det usømmeligt for Samfundet af økonomiske Grunde at vige tilbage for at mætte Børnene og hjælpe de gamle. Samfundet er jo rigt nok, dets Rigdom er i stadig Fremgang, og indrette vi os fornødt, hvad skulde saa være i Vejen for at yde de gamle saa meget, at de kunne leve anstændigt, og Børnene saa meget, at de kunne blive udviklede. Vi ofre Tusinder og Hundredtusinder til mindre nødvendige Ting, der bevilges Hundredtusinder til Husdyravlen, til Opfostring og Udvikling af Husdyr — skulde vi da vige tilbage, naar der er Tale om at fremme Slægtens Udvikling og sikre de gamles Alderdom? Det tror jeg vilde være inhumant, og det tror jeg heller ikke, man vil. Jeg vil da slutte med at udtale Haabet om, at man vil vedtage dette Forslag — et Haab, jeg nærer dels i Kraft af, hvad der er fremkommet fra ærede Medlemmer i dette Ting, baade fra de ærede Talere, der have haft Ordet fra Flertallets Side — det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds (K. Kristiansen) og det ærede Medlem for Fakse (Anton Jensen) — og fra de ærede Medlemmer fra Højres Side, som have fældet en skarp Kritik over den gældende Lov, og endelig ogsaa i Kraft af den Kritik, som den ærede Indenrigsminister fremsatte. Alt dette er for mig Vidnesbyrd om, at vi maa kunne naa et Resultat i denne Samling, naar vi her i Salen